

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 22.296 van 29 januari 2009
in de zaak X II**

In zake: X
In eigen naam en in naam van haar minderjarige kinderen:
X en X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en in naam van haar minderjarige kinderen, allen van Oezbeekse nationaliteit, op 19 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 11 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen zijn ter kennis gebracht aan verzoekende partij op 20 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N DIRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 28 februari 2005 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van het ten tijde van de aanvraag geldende artikel 9, derde lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 september 2008 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk. De beslissing wordt ter kennis gebracht op 20 oktober 2008. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.02.2005 werd ingediend door: (...)

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen respectievelijk sinds 1999 en 2001 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd, werkbereid zijn en dat mevrouw K. M. zicht op werk heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Betrokkenen hebben op 16.11.2000 (de heer M.) en 29.01.2001 (mevrouw K. M.) een Bevel om het Grondgebied te Verlaten ondertekend. Betrokkenen dienden vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten indien de respectievelijke asielprocedures negatief zouden afgesloten worden. Het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij nog steeds illegaal in het land verblijven, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun oudste kind, J., plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds april 2002 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Wat de scholing van hun jongste kind, V., betreft dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Wat betreft de bewering dat de kinderen aanpassingsproblemen zouden ondervinden bij een eventuele terugkeer én dat zij mogelijk een of meerdere schooljaren dienen over te doen daar zij geen Russisch/Oezbeeks zouden spreken, dient er opgemerkt te worden dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch/Oezbeeks, wat toch hun moedertaal is, zouden spreken. Ook dient er opgemerkt te worden dat op het moment van de asielaanvraag van de heer M., de oudste dochter, J., die samen met haar vader is toegekomen in België, 8 jaar was en het jongste kind, V., dat samen met haar moeder was toegekomen in 2001, bijna 5 jaar was, wat betekent dat de kinderen respectievelijk tot hun 8 jaar en bijna 5 jaar in Oezbekistan hebben verbleven en dat zij aldus werden opgevoed in het Russisch/Oezbeeks. Het is zeer ongeloofwaardig dat de kinderen het Russisch/Oezbeeks zouden verleerd hebben gedurende hun verblijf in België. Wat er ook van zij, indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden de kinderen deze vermeende achterstand niet opgelopen. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Tot slot tonen betrokkenen niet aan in welke mate het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind geschonden zou worden indien betrokkenen zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De heer M. vroeg op 29.12.1999 in België asiel aan, mevrouw K. M. vroeg op haar beurt op 29.01.2001 asiel aan. Deze asielprocedures werden op 22.02.2001 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 26.02.2001. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedures – namelijk 1 jaar en 2 maanden voor de heer M. en 1 maand voor mevrouw K. M. – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat hun leven ernstig gevaar loopt indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren volstaan niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft de verwijzing naar een uitnodigingsbrief van de politie die betrokkenen zouden hebben ontvangen na het afsluiten van hun asielprocedure en naar een anonieme dreigbrief die de moeder van verzoekster zou hebben ontvangen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen deze brieven niet voorleggen bij de onderhavige regularisatieaanvraag. Bovendien werd dit element reeds behandeld tijdens een eerdere regularisatieaanvraag d.d. 23.11.2001, dewelke werd afgesloten met een onontvankelijke beslissing op 08.12.2004. Vermits dit reeds behandeld werd en dus geen nieuw element uitmaakt, kan dit dan ook niet meer aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Voor het overige voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over de algemene toestand in Oezbekistan en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

De advocaat van betrokkenen verwijst naar art. 21 van het Strafrechtelijk Wetboek van de republiek Oezbekistan inzake het illegale vertrek naar het buitenland of de illegale binnenkomst in Oezbekistan maar legt een uittreksel van art. 223 uit het Strafrechtelijk Wetboek voor. Het is inderdaad art. 223 dat over dit element handelt en niet, zoals de advocaat van betrokkenen verkeerdelijk stelt, art. 21. Art. 21 handelt over het verlies van staatsburgerschap volgens de Staatsburgerschapswet. Het feit dat betrokkenen het staatsburgerschap van Oezbekistan zouden verloren hebben daar zij zich niet binnen de 5 jaar aangeboden hebben bij het Consulaat, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient opgemerkt te worden dat men het staatsburgerschap van Oezbekistan pas verliest vanaf de dag van de publicatie van de verordening van de President van Oezbekistan. Betrokkenen kunnen echter geen bewijzen voorleggen dat de President reeds een verordening heeft uitgevaardigd.

De verwijzing naar het artikel 223 van het Strafrechtelijk Wetboek van de republiek Oezbekistan waarin vermeld staat dat illegaal vertrek naar het buitenland bestraft wordt met een geldboete en een gevangenisstraf, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de bewijslast dat

*betrokkenen daadwerkelijk zonder geldig paspoort uit Oezbekistan zijn vertrokken, bij betrokkenen zelf ligt. Inzake hetzelfde strafwetsartikel dat stelt dat betrokkenen een gevangenisstraf en een geldboete riskeren bij onwettige binnenkomst in de republiek Oezbekistan; indien –zoals hierboven omschreven- betrokkenen niet aantonen dat ze hun verblijfsrecht aldaar hebben verloren, dan zullen zij op regelmatige wijze Oezbekistan kunnen binnenkomen. Tevens staat het betrokkenen vrij de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige reisdocumenten en financiële steun te bekomen voor de terugreis.
(...)”*

1.3. Op 20 oktober 2008 wordt aan verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)”

REDEN VAN DE BESLISSING:

- *Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (Wet van 15 december 1980 -art. 7, alinea 1-2°).*
- *Werd niet erkend als vluchteling bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 22/02/2001.*
- *Mevrouw K. M. maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 29/01/2001. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.*

“(…)”

2. Rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet omdat verzoekende partij en haar familie etnische Russen zijn die steeds Russisch hebben gesproken waardoor haar kinderen enkel Russisch en geen Oezbeeks spreken, dat sinds het uiteenvallen van de Sovjet-Unie de Oezbeekse taal als de officiële taal in plaats van het Russisch is ingevoerd in Oezbekistan, dat er ook in de scholen Oezbeeks wordt onderwezen terwijl haar kinderen geen Oezbeeks spreken, dat rekening houdend met de informatie toegankelijk op het internet en rekening houdend met de algemene situatie in Oezbekistan de bewering van de verwerende partij volledig uit de lucht is gegrepen wanneer zij stelt dat het ongeloofwaardig is dat in huiselijke kring geen Oezbeeks wordt gesproken, dat hierdoor niet is voldaan aan de motiveringsplicht aangezien het met betrekking tot verzoekende partij en haar familie niet ongeloofwaardig is dat zij het Oezbeeks niet spreken, dat een terugkeer naar Oezbekistan een buitengewone omstandigheid uitmaakt in hoofde van verzoekende partij en in het bijzonder in hoofde van de kinderen en dat de verwerende partij een onredelijke beslissing heeft genomen vermits ze is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij uiteen wat volgt:

"Enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 9,3° Vreemdelingenwet (oud) - 9bis (nieuw) Vreemdelingenwet

– DVZ oordeelt in de beslissing dat

" in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

...het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden...wat betreft de bewering dat de kinderen aanpassingsproblemen zouden ondervinden bij een eventuele terugkeer én dat zij mogelijk een of meerdere schooljaren dienen over te doen daar zij geen Russisch/Oezbeeks zouden spreken, dient er opgemerkt te worden dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch/Oezbeeks, wat toch hun moedertaal is, zouden spreken... "

- In het inleidend verzoekschrift werd aangehaald dat de kinderen van verzoekster bij een terugkeer naar Oezbekistan aanpassingsproblemen zouden kennen en op school mogelijks enkele schooljaren zouden verliezen omdat zij de taal niet spreken van hun land van herkomst.

Verzoekster en haar familie hebben de Oezbeekse nationaliteit maar ze zijn etnische Russen die steeds Russisch hebben gesproken. Verzoekster en haar echtgenoot spreken gebrekkig Oezbeeks aangezien dit in het Sovjettijdperk niet werd onderwezen. De kinderen van verzoekster spreken enkel Russisch en geen Oezbeeks.

Sinds het uiteenvallen van de Sovjet-Unie wordt door de Oezbeekse autoriteiten getracht een eigen nationale identiteit te creëren. Onderdeel daarvan is de invoering van de Oezbeekse taal als de officiële taal in plaats van het Russisch. Volgens algemeen toegankelijke informatie op internet <http://www.minbuza.n1/binaries/minbuzadoc/pdf/a/aaboezbekistan.pdf> is de invoering van het Russisch naar het Oezbeeks als officieel communicatiemiddel dat moest voltooid zijn in 1998 door de overheid uitgesteld tot 2005 omdat een groot deel van de bevolking nog Russisch sprak.

Ondertussen is de situatie volledig veranderd en wordt er Oezbeeks onderwezen in de scholen en de kinderen van verzoekster spreken geen Oezbeeks.

- De bestreden beslissing van de DVZ is onvoldoende gemotiveerd..

De DVZ is van oordeel dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch/Oezbeeks, wat toch hun moedertaal is, spreken. Bijgevolg neemt de DVZ niet aan dat de kinderen aanpassingsproblemen zullen hebben in hun thuisland en dat ze mogelijks enkele schooljaren zullen verliezen zodat er dan ook geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9, 3° (oud, nu 9bis) van de Vreemdelingenwet.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat de DVZ één en ander door elkaar haalt. De moedertaal van verzoekster en haar familie is Russisch. Ze zijn immers etnische Russen, Ze hebben tot aan hun vertrek, op het einde steeds moeilijker, kunnen deelnemen aan het maatschappelijk leven in de Russische taal, zonder de ondertussen officieel geworden taal, het Oezbeeks, te kennen.

Rekening houdend met de informatie toegankelijk op het internet en rekening houdend met de algemene toestand in Oezbekistan is de bewering van de DVZ volledig uit de lucht gegrepen wanneer deze stelt dat het ongeloofwaardig is dat in huiselijke kring geen Oezbeeks wordt gesproken. Als etnische Russen spreken verzoekster en haar familie weliswaar wél Russisch maar geen Oezbeeks dat sinds 2005 de officiële landstaal is in Oezbekistan. Het is tevens de taal die aan de scholen wordt gedoceerd.

Verzoekster meent dat door de DVZ niet is voldaan aan de motiveringsplicht wanneer ze argumenteert dat het ongeloofwaardig is dat de taal niet wordt gesproken in huiselijk kring. Waarom is dit ongeloofwaardig? Gezien de algemeen gekende feiten is dit niet ongeloofwaardig.

Een terugkeer naar Oezbekistan maakt in een hoofde van verzoekster en in het bijzonder in hoofde van haar kinderen een buitengewone omstandigheid uit.

Gelet op het voorgaande meent verzoekster dat de DVZ een onredelijke beslissing heeft genomen vermits ze is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens. De bestreden beslissing is dan ook onwettig

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekende partij ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoekende partij niet als vluchteling werd erkend op 22 februari 2001 en reeds het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten op 29 januari 2001. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3. Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van de aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Verzoekende partij stelt dat het motief van de verwerende partij waar zij stelt dat het ongeloofwaardig is dat er geen Oezbeeks zou worden gesproken in huiselijke kring, volledig uit de lucht is gegrepen terwijl verzoekende partij en haar familie etnische Russen zijn en weldegelijk enkel Russisch spreken.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Uit de motieven blijkt waarom de door de verzoekende partij aangehaalde buitengewone omstandigheden in verband met de taal(en) die de kinderen niet meer machtig zouden zijn niet volstaan om de aanvraag in België in te dienen. In de aanvraag om machtiging tot verblijf die op 28 februari 2005 werd ingediend haalde verzoekende partij het volgende aan met betrekking tot haar kinderen:

“Daarenboven hebben verzoekers twee minderjarige kinderen, geboren in 1991 en 1996 of thans 13 en 8 jaar oud, dewelke in België naar het eerste jaar van het middelbaar onderwijs gaan en naar het tweede leerjaar in het lager onderwijs.

Blijkens de attesten van leerkrachten en directie en hun eigen rapporten behalen deze kinderen uitstekende resultaten in verhouding tot het feit dat zij het Nederlands niet beheersen als hun moedertaal en zij een andere opvoeding en achtergrond genoten hebben dan deze dewelke gangbaar is in België.

Op heden hebben zij zich derwijze in het onderwijs geïntegreerd dat zij het Russisch niet meer machtig zijn om in het onderwijs in hun land van oorsprong mee te kunnen en eveneens zou een gedwongen terugkeer voor hen aldaar niet alleen aanpassingsproblemen tot gevolg hebben, doch evenzeer een reële mogelijkheid dat zij één of meerdere schooljaren zullen dienen over te doen indien zij gedwongen worden terug naar hun land van oorsprong te keren, gezien zij de Oezbeekse taal niet machtig zijn.”

Uit de aanvraag van verzoekende partij blijkt bijgevolg dat haar kinderen het “Nederlands niet beheersen als hun moedertaal”, dat zij “het Russisch niet meer machtig zijn” en dat zij “de Oezbeekse taal niet machtig zijn”. Verwerende partij motiveert in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot dit aspect het volgende:

“Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun oudste kind, J., plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds april 2002 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Wat de scholing van hun jongste kind, V., betreft dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Wat betreft de bewering dat de kinderen aanpassingsproblemen zouden ondervinden bij een eventuele terugkeer én dat zij mogelijk een of meerdere schooljaren dienen over te doen daar zij geen Russisch/Oezbeeks zouden spreken, dient er opgemerkt te worden dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch/Oezbeeks, wat toch hun moedertaal is, zouden spreken. Ook dient er opgemerkt te worden dat op het moment van de asielaanvraag van de heer M., de oudste dochter, J., die samen met haar vader is toegekomen in België, 8 jaar was en het jongste kind, V., dat samen met haar moeder was toegekomen in 2001, bijna 5 jaar was, wat betekent dat de kinderen respectievelijk tot hun 8 jaar en bijna 5 jaar in Oezbekistan hebben verbleven en dat zij aldus werden opgevoed in het Russisch/Oezbeeks. Het is zeer ongeloofwaardig dat de kinderen het Russisch/Oezbeeks zouden verleerd hebben gedurende hun verblijf in België. Wat er ook van zij, indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden de kinderen deze vermeende achterstand niet opgelopen. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”

De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij aangehaalde taalproblemen van de kinderen uitvoerig is beantwoord in de bestreden beslissing. Het kan verwerende partij niet worden verweten te antwoorden met betrekking tot zowel het Russisch als het Oezbeeks aangezien verzoekende partij in de aanvraag om machtiging tot verblijf zelf heeft gesteld dat haar kinderen noch het Russisch, noch het Oezbeeks machtig zijn. Bovendien haalt verzoekende partij in het verzoekschrift voor het eerst aan dat zij enkel de Russische taal spreken, dat de kinderen enkel de Russische taal machtig zijn, dat het Oezbeeks sinds 2005 de officiële taal is geworden en dat in het Oezbeeks wordt onderwezen. Verzoekende partij verwijst hiervoor naar algemene informatie op het internet. Het kan verwerende partij niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met bovenvermelde elementen in het verzoekschrift aangezien uit de aanvraag om machtiging tot verblijf nergens blijkt dat deze argumenten zijn opgeworpen ter staving van de aanvraag. Verwerende partij kan niet worden gehouden te antwoorden op elementen die pas aangehaald zijn nadat de bestreden beslissing is genomen.

Verzoekende partij maakt met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekende partij het niet eens is

